

■ AZ ÉJSZAKAI ÉGBOLT ■ A FÉNY ÉS A CSILLAGOK ■ A HOLD ■ A MARS ■

A fekete lyukakkal
foglalkozó
legújabb elméletet
alapját

GEORGE KULCSA, A REJTÉLYES UNIVERZUMHOZ

LUCY & STEPHEN
HAWKING

AZ ELEMI RÉSZECSKÉK ■ AZ ANYAG ■ A HŐMÉRSÉKLET ■ A PLUTÓ ■ A TÖMEG ■ AZ ŐSTÖRÖKSÖK

A KORAI LÉGKÖR ■ MILLER ÉS UREY KÍSÉRLETE ■ A SZATURNUSZ ■ EXOBOLYGÓK ■ A NEUTRONCSILLAG

■ A NAPRENDSZER ■ A JUPITER ■ KISBOLYGÓK ■ A FEKETE LYUKAK ■ A FÖLD ■

**GEORGE
KULCSA
A REJTÉLYES
UNIVERZUMHOZ**

LUCY & STEPHEN
HAWKING

Christophe Galfard közreműködésével

Garry Parsons illusztrációival

 Könymolyképző Kiadó

Williamnek és George-nak szeretettel

Egy malac nem tűnik el csak úgy, gondolta George. Csak állt és bámulta az üresen tátongó ólat. Hirtelen becsukta, majd újra kinyitotta a szemét, hátha kiderül, hogy csak valami szörnyű optikai csalódásról van szó. De mikor felnézett, a malac még mindig nem volt sehol. Másodjára tulajdonképpen még romlott a helyzet. Rájött, hogy ha az ól ajtaja tárva-nyitva áll, akkor valaki nem zárta be rendesen. És ez a valaki alighanem ő volt.

– Georgie! – hallotta anyja kiáltását a konyha felől. – Már készítem a vacsorát. Egy órád van még körülbelül. Kész vagy a háziddal?

– Igen, anyu – kiáltott vissza tettetett könnyedséggel.

– Hogy van a disznód?

– Jól van! Nagyon jól! – És még egy kis rőfögést is megkockáztatott, csak hogy úgy tűnjön, minden a lehető legnagyobb rendben zajlik itt a kis hátsó kertben, ami rengeteg, de tényleg rengeteg zöldséggel, és általában egy óriási – de jelenleg rejtélyes körülmények között eltűnt – disznóval volt tele. Még röffentett párszor, hogy biztos legyen a hatás. Időt akart nyerni, hogy kiszemelhesen valami tervet, mielőtt anyja kijönne a kertbe. Halványlila gőze sem volt arról, hogyan fogja megtalálni a malacot, hogyan fogja visszatenni az ólba, hogyan zárja rá az ajtót, és ér vissza még időben vacsorázni. De dolgozott az ügyön, és jelenleg a legkevésbé arra volt szüksége, hogy a szülei megjelenjenek, mielőtt ezekre a kérdésekre megtalálja a választ.

George tudta, hogy a disznó nem igazán népszerű a szülők körében. Mert bizony már disznó volt. Nagy, sáros jószág, csak George nevezte még mindig malcnak.

Anya és apa nem akart disznót a hátsó kertbe. Különösen az apja volt hajlamos a fogcsikorgatásra, mikor eszébe jutott, ki is lakik a zöldségeskert mögött.

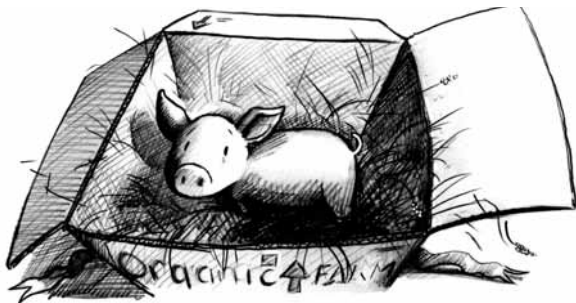
A disznó ajándék volt.

Néhány éve, egy hideg karácsonyi estén egy kartondobozt találtak a bejárati ajtó előtt, amiből szörcsögés és nyüsögés hallatszott. Mikor George kinyitotta, egy felháborodott kismalacot talált benne. Óvatosan kiemelte a dobozból, aztán nagy örömmel nézte, ahogy új barátja apró patácskáin csúszkál a karácsonyfa körül. Egy üzenet volt a dobozra ragasztva. *Kedveseim! Boldog karácsonyt! Ez a kis fickó otthont keres. Tudtok neki segíteni? Szeretettel: Nagymami.*

George apja nem volt elragadtatva a családba érkező új jövevénytől. Az, hogy vegetáriánus volt, nem jelentette azt, hogy szerette is az állatokat. Egyszerűen jobban kedvelte a növényeket. Azokkal sokkal könnyebb volt. Nem csináltak csatateret, nem hagytak sáros

lábnyomokat a konyhapadlón, és nem is törtek be a házba, hogy az összes, asztalon hagyott kekszot megegyék. De George nagyon fel volt villanyozva, hogy lehet egy saját malaca. A szüleitől kapott ajándékok – mint általában mindig – ebben az évben is elég borzalmasak voltak. A bordó-narancssárga csíkos pulóvernek, amit anyja kötött, egészen a padlóig ért az ujjja; soha nem vágyott

pánsípkészletre, és elég nehezeire esett érdeklődő arckifejezést mutatnia, miközben kicsomagolta az építsd-fel-saját-gilisztás-komposztálódat készletet.

Amit George a világon mindennél jobban szeretett volna, az egy számítógép volt. De tudta, nem valószínű, hogy a szülei valaha is vesznek neki egyet. Nem szerették a modern újításokat, és próbáltak a szokásos háztartási gépek közül olyan keveset használni, amilyen keveset csak lehetett. Mivel tiszta, egyszerű életet akartak élni, minden ruhájukat kézzel mosták, nem volt autójuk, és gyertyával világítottak a házban, hogy egyáltalán ne kelljen elektromos áramot használniuk.

Mindez azt a célt szolgálta, hogy George természetes és nemes körülmények között nőhessen fel, méreganyagoktól, adalékanyagoktól, mindenféle sugárzástól és egyéb hasonló ördögi jelenségektől mentesen. Csak az volt a probléma, hogy míg megszabadultak mindazon dolgoktól, amik talán kárt tettek volna George-ban, a szülei számos olyan dolgot is távol tartottak tőle, ami örömet szerezhetett volna neki.

Lehet, hogy George szülei élvezték a májusfa körüli táncolást, a tiltakozó ökotüntetések, vagy a lisztörlést a saját sütésű kenyerekbe, de George nem. El akart menni egy vidámparkba hullámvasutazni, számítógépes játékokat akart játszani, vagy el akart repülni valahova nagyon-nagyon messzire. Mindezek helyett jelenleg csak ez az egyetlen malaca volt.

Egyébként nagyon remek kis malac volt. George Freddynek hívta, és sok boldog órát töltött azzal, hogy lóbálta a lábát az ól széléről, amit apja épített a hátsó kertben. Nézte, ahogy Freddy összevissza túrja a szalmát, vagy a sárban dagonyázik. Ahogy egymást váltották az évszakok, és múltak az évek, George malackája egyre nagyobb... és nagyobb... és nagyobb lett... míg végül már olyan nagy volt, hogy gyenge megvilágításban úgy nézett ki, mint egy kiselefánt. Minél nagyobbra nőtt Freddy, annál inkább bőrtönnek érezte az ólját. Amikor csak lehetősége nyílt rá, kiszökött, és keresztültörtetett a zöldségágyásokon. Letaposta a répákat, felzabálta a kis káposztafejeket, csámcsogott, és megrágcsálta anya virágait. Bár anya gyakran mondogatta George-nak, milyen fontos, hogy minden élőlényt szeressünk, a fiúnak volt egy olyan érzése, hogy mikor Freddy feldúlta a kertet, nem túl sok szeretetet érzett a disznó iránt. És bár anyja is vegetáriánus volt, George egyszer tisztán hallotta, hogy valami kolbászt emleget az orra alatt mérgesen, miközben éppen Freddy egy pusztító kitérése után takarított.

Ezen a bizonyos napon Freddy nem a zöldségágyást tarolta le. Ez alkalommal nem kezdett örülni dühöngésbe, hanem valami sokkal rosszabbat tett. A kerítésen a szomszéd felé egy disznónyi méretű lyuk tátongott. Tegnap ez még egészen biztosan nem volt ott, de az is igaz, hogy Freddy akkor még jól be volt zárva az óljába. Most meg nem volt sehol. Ez egyetlen dolgot jelentett: Freddy, kalandvágytól hajtva, kitört a hátsó kert biztonságából, és elment valahova, ahová abszolút nem kellett volna elmennie.

A Szomszéd Ház titokzatos hely volt. Amennyire George vissza tudott emlékezni, mindig is üresen állt. És míg a soron minden egyes háznak takaros kis hátsó kertje volt, ablakaikból esténként mindig pislogott valami fény, és ajtóik becsapódtak, ahogy ki-be szaladgáltak a lakók, ez a ház csak ott gubbasztott: szomorúan, csendesen és sötétségbe borulva. Nem hallatszott kora reggel a kisgyermekek boldog zsivaja. Nem szölongatta az anya

a ház népét a vacsorához. Hétfégenként nem lehetett kopácsolást hallani, vagy a friss festék szagát érezni, mert soha senki nem jött, hogy rendbe hozza a törött ablakkereteket, vagy hogy kitisztítsa az eltömődött esőcsatornákat. Az évekig tartó elhanyagoltság miatt a kert teljesen elvadult, míg végül már úgy nézett ki, mintha az Amazonas-esőerdő vert volna tanyát a kerítés túloldalán.

George-ék oldalán a hátsó rész takaros, rendezett, és nagyon unalmas volt. Több sor futóbab nőtt, szigorúan karókhöz kötözve, aztán a fejüket lógató saláták több vonalban egymás mögött, lazán álló sötétzöld répalevelek, és jól nevelt krumplibokrok. George egy labdát nem tudott elrúgni anélkül, hogy nagy *csattanással* egy gondosan ápolt málnabokor közepébe ne trafált volna, és a gyümölcsöt péppé ne zúzza.

George szülei kijelöltek egy kis területet, ahol a saját zöldségeit termesztette. Azt remélték, hogy majd kedvet kap a kertészkedéshez, és talán egy napon biogazdálkodó lesz belőle. De George

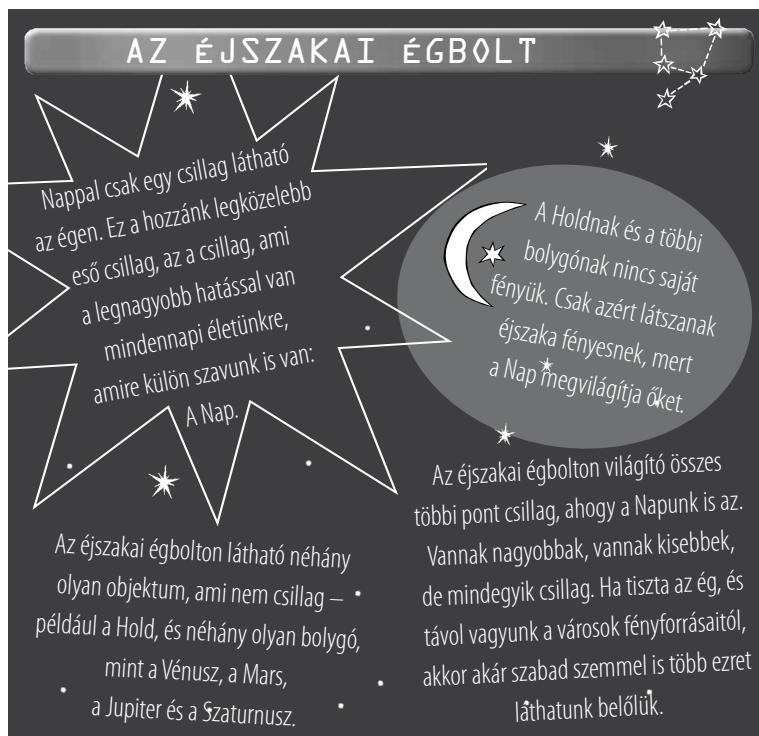

jobban szeretett az ég felé nézni, mint le a földre. Úgyhogy ez az ő kis foltnyi földje a bolygó hátán teljesen kopár és cserepes maradt. Nem is volt más rajta, csak kövek, csenevész gyomnövények és a csupasz föld. Ő csak a csillagokat számolgatta az égen.

A Szomszéd Ház viszont teljesen más volt. George gyakran felállt az ól tetejére, és átbámult a kerítés fölött a mögötte lévő pompásan kuszá erdőségre. A terjedelmes bokrok otthonos kis búvóhelyeket képeztek, a fák görbe, göcsörtös ágai meg éppen megfelelőek voltak arra, hogy egy fiú felmásson rájuk. Sűrűn nőtt a szeder, tüskés indái furcsa, hullámzó gubancokba csomózódtak. Úgy fonták egymást keresztül-kasul, mint a vasúti

sínek az állomásokon. Nyáron kígyózó kúszónövények ragadtak minden második növényre a kertben, mint valami zöld pókháló; mindenhol sárga gyermekláncfű virított; szúrós és mérgező kaukázusi medvetalp meredezett, mint valami idegen bolygóról származó növény, miközben kis kék nefelejcskék pislogtak finoman a Szomszéd Ház hátsó kertjének ebben az őrült, harsányzöld zűrzavarában.

De a Szomszéd Ház tiltott terület is volt. Szülei szigorú „nem”-mel válaszoltak George-nak arra a felvetésére, hogy mint extra játszóteret használhassa. És ez nem az a szokásos „nem” volt, nem az a kedves kis tutyimutyi „a-te-érdekedben-kérünk-hogy-inkább-ne” típusú „nem”. Ez egy olyan igazi „NEM” volt. Az a fajta, amivel nem lehet vitatkozni. Ez ugyanaz a „NEM” volt,

amivel George már egyszer találkozott, mikor megpróbálta előterjeszteni a javaslatát, hogy mivel az iskolában már mindenkinek van televíziója – van olyan gyerek, akinek külön a hálósobájában is! –, talán a szülei is gondolkozhatnak rajta, hogy venni kéne egyet. Ahogy a tévétema előkerült, George-nak hosszú magyarázatot kellett meghallgatnia az apjától arról, milyen káros lenne az agyának, ha ezt az értelmetlen szemetet nézné. De mikor a Szomszéd Házra terelődött a szó, apa még csak előadást sem tartott. Egy egyszerű, száraz „NEM”-mel zárta le a beszélgetést.

Csakhogy George mindig szeretne tudni, hogy *miért*. Mivel az volt az érzése, hogy az apjától már nem nagyon kap választ, inkább az anyját kérdezte.

– Ó, George – sóhajtott anyja, miközben kelbimbót és paszternákot darabolt fel, hogy aztán beledobálja a süteménytésztaába. Hajlamos volt rá, hogy mindenfélét összekeverjen, ami csak a keze ügyébe került. Ahelyett, hogy olyan összetevőket keressen, amelyekből esetleg tényleg valami finomság jött volna ki. – Túl sokat kérdezel.

– Csak szeretném tudni, miért nem mehetek át a szomszédba – makacskodott George. – És ha megmondod, akkor ma már egész nap nem is kérdezek semmit. Becsszó.

Anya megtörölte a kezét virágos kötényében, és hörpintett egyet a csalánteájából.

– Rendben van, George – mondta. – Elmondok egy történetet, ha bekevered a muffint. – Átadta a nagy barna keverőtálat és a fakanalat, aztán letelepedett. George pedig hozzálátott összedolgozni a kemény, sárga tésztát, amiben zöld és fehér zöldségfoltok tarkállottak.

– Még nagyon kicsi voltál, mikor ideköltöztünk – kezdte anyja. – Akkor egy öregember lakott abban a házban. Alig találkoztunk vele, de azért jól emlékszem rá. Neki volt a leghosszabb szakálla, amit valaha láttam, egészen a térdéig leért. Senki nem tudta, hogy igazából hány éves, de a szomszédok szerint mindig is itt lakott.

– Mi történt vele? – kérdezte George, aki már el is felejtette az ígéretét, hogy nem kérdez többet.

– Senki sem tudja – válaszolta anyja titokzatosan.

– Hogy érted? – kérdezte George, és abbahagyta a kevergetést.

– Ahogy mondom. Egyik nap még itt volt, másnapra már el is tűnt.

– Lehet, hogy nyaralni ment – mondta George.

– Hát, ha így is van, sohasem tért vissza – válaszolta anyja. – Végül aztán átkutatták a házat, de nem bukkantak a nyomára. A ház azóta is üres, és őt senki sem látta.

– Azta! – mondta George.

– Nem is olyan régen – folytatta anyja, miközben a forró teáját fűjkálta – zajokat hallottunk a szomszédból. Csattanásokat az éjszaka közepén. Fények villantak fel, és emberi hangok hallatszottak. Lakásfoglalók törtek be, és be is költöztek. A rendőrségnek kellett kidobni őket. És aztán épp a múlt héten, mintha megint

hangokat hallottunk volna. Nem tudjuk, kifélék lehetnek abban a házban. Ezért nem akarja apád, hogy arra mászkálj, Georgie.

Ahogy George a kerítésen lévő nagy, fekete lyukra nézett, eszébe jutott ez a beszélgetés az anyjával. A történet nem vette el a kedvét attól, hogy átlátogasson a szomszédba. Még mindig titokzatosnak és csábítónak tűnt. Csakhogy más dolog volt a vágy, hogy átmenjen – tudván, hogy nem szabad –, s egészen más annak felismerése, hogy meg kell tennie. A Szomszéd Ház hirtelen sötétnek, kísértetiesnek és nagyon félelmetesnek tűnt.

George tele volt kétségekkel. Részben haza akart menni a pislogó gyertyafénybe, és be akarta szívni anya muris főztjének otthonos illatát; be akarta zárni a hátsó ajtót, hogy biztonságban legyen, és bevaccolhassa magát a saját otthonába. De ez azt jelentette volna, hogy magára kell hagynia Freddy-t, aki talán veszélyben van. A szüleitől nem kérhetett segítséget, mert mi van, ha úgy döntenek, hogy ez volt Freddy utolsó dobása, és elzavarják, vagy feldaraboltatják szallónának. George mély levegőt vett, és döntött. Meg kell tennie. Át kell mennie a Szomszéd Házba.

Becsukta a szemét, és átbújt a lyukon.

Mikor a másik oldalon újra kinyitotta a szemét, a dzsungel-kert kellős közepén találta magát. Olyan sűrű volt a feje fölött a lombkorona, hogy alig látta az eget. Kezdett beesteledni, és ettől a sűrű erdőtől még sötétebbnek látszott minden. Épp csak felsejlett a hatalmas dudvák

között kitaposott ösvény. Elindult rajta, és remélte, hogy ez majd elvezeti Freddyhez.

Hatalmas szedertorlaszokon vágott át, a tüskék belekapaszkodtak a ruhájába, és összekarcolták csupasz bőrért. Mintha tüskés karjokkal utánanyúltak volna a félhomályban, hogy végigkaristolják a lábát. Régen lehullott sáros levelek cuppogtak a lába alatt, és csalán támadott rá csípős leveleivel. Eközben a fák lombkoronái között éneklő, sóhajtozó hangokat hallatott a szél, a levelek pedig azt suttogták: *Légy óvatos, Georgie! Légy óvatos!*

A csapás egy tisztásra vezette George-ot, ami közvetlenül a ház mögött volt. Eddig nyomát se látta a komisz disznónak, és nem is hallotta sehol. De ott, a hátsó ajtó előtti törött járdaköveken túlságosan is tisztán látszott néhány sáros lábnyom. George a nyomokból pontosan tudta, milyen irányba haladt Freddy. Malaca egyenesen besétált az elhagyatott házba. A hátsó ajtó elég nagyra volt tárva ahhoz, hogy egy kövér disznó átférjen rajta. És ami a legrosszabb: a házból, ahol hosszú évek óta senki sem lakott, fény szűrődött ki.

Valaki van odabent!

George visszanézett a kertre, végig az ösvényen, amin idáig jött. Tudta, hogy vissza kéne mennie a szüleiért. Még ha be is kell vallania apjának, hogy átmászott a Szomszéd Ház kertjébe, az is jobb lenne, mint ott állni teljesen egyedül. Jó, épp csak bekukucskál az ablakon, hogy kiderüljön, ott van-e valahol Freddy, aztán megy is vissza az apjáért.

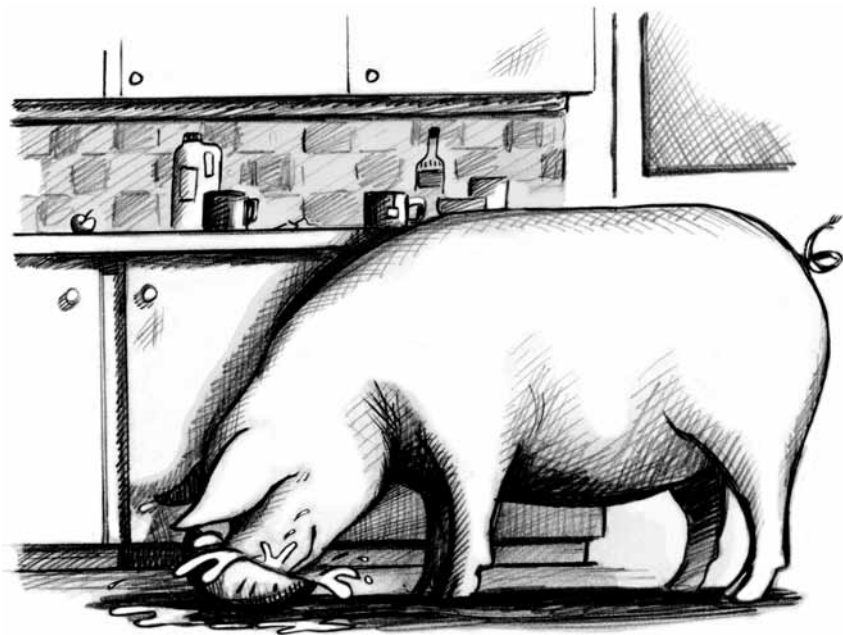
Közelebb araszolt az üres házból kiszűrődő fénysugárhoz. Aranyszínű volt, nem hasonlított az otthoni halvány gyertyafényhez, vagy ahhoz a hideg, kék neonfényhez az iskolában. Bár annyira meg volt ijedve, hogy vacogni kezdett a foga, az ellenállhatatlan fény egészen az ablakhoz vonzotta. Belesett. Az ablakkeret és a függöny közötti keskeny résen pont belátott a házba. Egy konyhát lehetett kivenni, amiben bögrék és használt teásfilterek voltak szanaszét hagyva.

Hirtelen mozgásra lett figyelmes, aztán lefelé hunyorgott a konyhapadlóra, és meglátta Freddyt, a malacát! Az orra egy táblán volt, és csak szürcsölt, ivott valami titokzatos, világoslila folyadékot, ami oda volt neki készítve.

George ereiben megfagyott a vér. Azonnal átlátta, hogy szörnyű csapda ez.

– Héé! – ordította. – Ez mérég! – Vadul kopogtatott az ablaktáblán. – *Ne idd meg, Freddy!* – kiabálta.

De Freddy, falánk disznó lévén, tudomást sem vett arról, hogy gazdája beszél hozzá, és boldogan folytatta a tálka tartalmának

beszivattyúzását. George gondolkodás nélkül berohant a konyhába, elkapta Freddy orra alól a tálát, a tartalmát pedig a mosogatóba öntötte. Ahogy az ibolyaszínű folyadék lefelé bugyborékkolt a lefolyón, közvetlen mögötte megszólalt valaki.

– Hát *te* ki vagy? – kérdezte határozott, de gyerekes hangon.

George megpördült. Egy lány állt előtte a lehető legkülönbözőbb ruhában. Öltözéke oly sok különböző színből és könnyű kis textilrétegből volt összerakva, mintha lepkeszárnyakba csavarta volna magát.

George teljesen összezavarodott. Lehet, hogy furcsán nézett ki a lány hosszú, boglyas, szőke hajával és kékes-zöldes tollas fejdíszével, de ijesztő, az biztosan nem volt.

– És *te* ugyan ki vagy? – kérdezett vissza felháborodottan.

– Én kérdeztem először – mondta a lány. – És ez egyébként is az *én* házam. Úgyhogy tudnom kell, hogy *te* ki vagy. Nekem viszont semmit sem kell mondanom, ha nem akarok.

– George vagyok. – Előretolta az állát, mint mindig, mikor ingerült volt. – Ez pedig – mutatott Freddyre – az én malacom. Te pedig elraboltad.

– Dehogy raboltam el – csattant fel a lány. – Micsoda hülyeség! Mihez kezdenék egy disznóval? Én balerina vagyok, és egyetlen balettben sincsenek disznók.

– Fúú, balett – motyogta George morgován. A szülei járatták táncórára, még mikor kisebb volt, és soha nem felejtette el az ott átélt borzalmakat. – Egyébként – vágott vissza – te meg még túl kicsi vagy ahhoz, hogy balerina legyél. Te még gyerek vagy.

– Márpedig benne vagyok a balettkarban – jelentette ki a lány felvágósan. – Látszik, hogy milyen tájékozatlan vagy.

– És ha olyan nagyon felnőtt vagy, akkor miért akartad megmérgezni a disznómat? – támadt rá George.

– Ez nem méreg – szólt a lány gúnyosan –, hanem Ribena. Ivólé fekete ribizliből. Azt hittem, ezt *mindenki* tudja.

George, akinek a szülei mindig csak amolyan zavaros, halvány, házilag préselt gyümölcsleveket adtak, hirtelen nagyon hülyén érezte magát, amiért nem jött rá, mi is ez a lilás folyadék. Muszáj volt valahogy a lány fölé kerekednie.

– De azt azért ne meséld be, hogy ez a te házad! Egy hosszú szakállú öregemberé, aki évekkel ezelőtt eltűnt.

– Ez az *én* házam – mondta a lány, és kék szemei csak úgy villogtak. – És itt is lakom, kivéve, mikor éppen a színpadon táncolok.

– Akkor hol van az apukád és az anyukád? – faggatta George.

– Nekem sincsenek szüleim. – A lány duzzogva biggyesztette le az ajkát. – Árva vagyok. Egy tüllszoknyába csavarva találtak

a színfalak mögött. A balett-társulat fogadott örökbe. Ezért vagyok én ilyen tehetséges táncos. – Hangosan a levegőbe szippantott.

– Annie! – Egy férfihang visszhangzott végig a házon. A lány elnémult.

– Annie! – Hallották megint a hangot, most már közelebbről.
– Hol vagy, Annie?

– Ez ki? – kérdezte George gyanakvóan.

– Ez... ööö... ez... – Annie-t hirtelen nagyon érdekelni kezdtek a balettcipői.

– Nahát, itt vagy?! – Egy kócos, sötét hajú, magas férfi lépett a konyhába. Vastag keretes szemüvege félig lecsúszott az orráról.
– Te meg miért lapulsz?

– Ó – villantotta rá vidám mosolyát a lány –, csak egy korty Ribenát adtam a disznónak.

A férfi arcán bosszús kifejezés suhant át.

– Annie – szólt türelmesen –, ezt már megbeszéltük. A mesélésnek is megvan a maga ideje, mikor... – Ekkor vette észre Georgeot a sarokban, mellette pedig a disznót, akinek feketeribizli-foltok voltak az orra és a szája körül, és ettől olyan volt, mintha nevetne.

– Aha. Egy disznó... a konyhában... értem... – mondta lassan, ahogy kezdte felfogni, mit is lát. – Ne haragudj, Annie! Azt hittem, megint csak kitalálsz dolgokat. Nos hát akkor, szervusz! – A férfi átvágott a konyhán, hogy kezét fogjon a fiúval. Aztán óvatosan meglapogatta a disznó fejét a két füle között. – Szervusz... szia... – Nemigen tudta, mit is kéne most mondania.

– George vagyok – szólt George segítőkészen. – Ez meg a malacom, Freddy.

– A malacod – ismételte meg a férfi. Visszafordult Annie felé, aki fölfonta a vállát, és egy én-mondtam-neked nézéssel pillantott rá.

– A szomszédban lakom – magyarázta George. – De a malacom megszökött, mert lyukas a kerítés, úgyhogy át kellett jönnöm érte.

– Ez csak természetes! – mosolygott a férfi. – Csodálkoztam, hogy kerültél a konyhába. A nevem Erik. Annie apja vagyok – mondta, és a szőke kislányra mutatott.

– Annie apja? – kérdezte George ravasz módon, és rávigyorgott a lányra. Ő azonban felhúzta az orrát, és nem viszonzta a pillantást.

– Mi vagyunk az új szomszédaid – mondta Erik, és körbemutatott a konyhán, a leváló tapétán, a penészes, használt teafiltereken, a csöpögő csapokon, és a lestrapált padlóburkolaton. – Kicsit rendetlenség van. Még nem rég vagyunk itt. Ezért is nem találkoztunk még. – Beletúrt sötét hajába, aztán összevonta a szemöldökét. – Innál valamit? Ha jól értem, a disznót Annie már megkínálta.

– Egy kis Ribena, az nagyon jólesne – vágta rá George.

– Nincs több – mondta Annie, és megrázta a fejét. George-nak elnyúlt az arca. Milyen kegyetlen a sors, hogy malac létre meg Freddy is hozzájut olyan italokhoz, amikhez ő nem!

Erik kinyitott néhány konyhaszekrényt, de mind üres volt. Mentetgetőzéseképpen föl húzta a vállát. – Egy pohár vizet? – ajánlotta, és a csapra mutatott.

George bólintott. Nem sietett haza, hogy megkaphassa a vacsoráját. Ha más gyerekekhez ment át játszani, általában azzal a nyomasztó gondolattal tért haza, hogy szülei milyen különcök. De ez a ház olyan furcsa volt, hogy George egész lazának érezte magát. Végre olyan embereket talált, akik még az ő családjánál is furcsábbak. De ahogy ezek a jóleső gondolatok végigfutottak az agyán, Erik már kezdte is megmérgezni őket.

– Elég sötét van már – mondta az ablakon kinézve. – Tudják a szüleid, hogy itt vagy, George? – Felemelt egy telefonkagylót a konyhaszekrényről.

– Hívjuk fel őket, hogy ne aggódjanak miattad.

– Ööö... – feszengett George.

– Mi a számotok? – nézett rá Erik a szemüvege felett. – Vagy könnyebb őket mobilon utolérni?

– Nekik ööö... – George nem látott már más kiutat. – Nekik semmilyen telefonjuk nincs – mondta sietve.

– Miért nincs? – kérdezte Annie, és kék szeme elkerekedett a gondolatra, hogy van olyan ember, akinek még mobiltelefonja sincs.

George zavarban volt. Annie és Erik kíváncsian meredt rá, meg kellett magyaráznia a dolgot.

– Úgy gondolják, hogy a technika átveszi az uralmat a Földön – hadarta. – És hogy meg kell próbálnunk nélküle élni. Azt gondolják, hogy az emberek a tudománnyal és a tudomány vívmányaival csak szennyezik a Földet.

– Tényleg? – Erik szeme megcsillant vastag szemüvege mögött. – Ez igazán nagyon érdekes. – Ebben a pillanatban a kezében lévő telefon rázendített egy csilingelő dallamra.

– Hadd vegyem fel! Hadd vegyem fel! Kérlek! Kérlek! Kérlek! – kiáltott Annie, és elmarta tőle a telefont. – Anya! – Sikkantott

örömeiben, és a kagylót szorosan a füléhez szorította. Az élénk színekben pompázó ruha kilibbent a konyhából. – Képzeld, anya, mi történt! – Éles hangja visszhangzott a folyosón. – Átjött hozzánk egy furcsa fiú...

George zavarában elvörösödött.

– És van egy disznaja!

A konyhában is tisztán lehetett hallani, amit Annie mond.

Erik végignézett George-on, aztán óvatosan behajtott a lábával az ajtót.

– És még soha nem ivott Ribenát! – A lány fuvolázó hangját még csukott ajtón keresztül is lehetett hallani.

Erik a csap felé fordult, hogy vizet töltsön George-nak.

– És a szüleinek még telefonjuk sincs! – Annie hangja már halkult, de még így is minden szívfájdító szót hallani lehetett.

Erik megpöccintette a rádiót, és megszólalt a zene.

– Na, George – szólt hangosan –, hol is tartottunk?

– Nem tudom – suttopta George. Alig lehetett hallani a hangját ebben a zajban, amit Erik azért csinált a konyhában, hogy kizárja Annie telefonbeszélgetését.

Erik barátságos pillantást vetett rá.

– Hadd mutassak neked valami vicceset! – kiabálta, és egy műanyag vonalzót varázsolt elő a zsebéből. Megsuhogtatta George orra előtt. – Tudod, hogy mi ez? – kérdezte teljes hangerővel.

– Egy vonalzó – válaszolt George, bár a válasz túl egyértelműnek tűnt.

– Helyes! – kiáltott Erik, aztán a hajához dörzsölte a vonalzót. – Nézd! – odatartotta a vonalzót a csapból csorgó vékony kis vízszugárhoz. Ekkor a vízszugár meghajlott a levegőben, és ferdén folyt a kagylóba, nem pedig egyenesen. Erik elvette a vonalzót a víztől, és az megint normálisan csorgott lefelé. Odaadta a vonalzót George-nak, ő is odadörzsölte a hajához, és a vízszugárhoz közelített vele. Megint ugyanaz történt.

– Ez varázslat? – rikoltott fel George izgatottan, teljesen megfedlekvezve Annie nevetlenségéről. – Maga varázsló?

– Dehogy – mondta Erik, és közben visszatette a zsebébe a vonalzó, a víz pedig megint jólnevelten, nyílegyenesen folyt lefelé. Elzárta a csapot, és kikapcsolta a rádiót. Csend lett a konyhában, és már Annie-t sem lehetett hallani a távolból.

– Ez a tudomány, George – mondta Erik, és az egész arca ragyogott. – Tudomány. A vonalzó elektromos töltést vesz fel a hajadról, mikor hozzádörzsölöd. Az elektromos töltés számunkra nem látható, de a vízsugár érzi.

– Azta, de izgalmas! – tért magához George.

– Az bizony – helyeselt Erik. – A tudomány fantasztikus, lenyűgöző dolog, ami segít megérteni a körülöttünk lévő világot, minden csodájával együtt.

– Maga tudós? – kérdezte George. Össze volt zavarodva.

– Az vagyok, igen – válaszolta Erik.

– De akkor ez hogy lehet tudomány – mutatott George a csap felé –, ha a tudomány elpusztítja a bolygónkat, és mindent, ami rajta van? Nem értem.

– Na, okos fiú vagy – mondta Erik bátorítóan. – Pont beletrafáltál a közepébe. Fogok is válaszolni a kérdésedre, de mielőtt ezt megtenném, először kicsit magáról a tudományról kell mesélnem neked. A tudomány nagy szó. Azt jelenti, hogy megmagyarázzuk

a körülöttünk lévő világot az érzékszerveink, az intelligenciánk és a megfigyelőképességünk segítségével.

– Biztos ebben? – kérdezte George kételkedve.

– Nagyon is biztos vagyok – mondta Erik. – A természettudománynak nagyon sok ága van, és sok mindenre használjuk őket. Amelyikkel én foglalkozom, az teljes egészében a Hogyannal és a Miérttel foglalkozik. Hogyan is kezdődött az egész: az univerzum, a Naprendszer, a bolygónk, vagy az élet a Földön. Mi volt azelőtt? Honnan ered mindez? És hogyan működik? És miért? Ez a fizika, George, az érdekes, a nagyszerű, a lenyűgöző fizika.

– Hát ez tényleg érdekes! – kiáltott fel George. Erik pont azokról a kérdésekről beszélt, amikkel a szüleit szokta zaklatni, és amikre ők soha nem tudtak válaszolni. Megpróbálta feltenni ezeket a nagy kérdéseket az iskolában is, de leginkább azt a választ kapta, hogy majd a következő tanévben szó lesz róla az órán. De ő egyáltalán nem ezt a választ várta.

– Folytathatom? – kérdezte Erik, és felhúzta a szemöldökét.

George már éppen azt akarta mondani:

– Ó, igen, kérem – amikor Freddy, aki egészen eddig csendesnek és engedelmesnek tűnt, hirtelen izgalomba jött. Feltápászkodott, és meglepő gyorsasággal kilőtt, az ajtó felé rontott, a fülei hátralapultak, a csülkei repültek.

– Neeeee! – kiáltott Erik, és a malac után vetette magát, aki már áttört a konyhaajtón.

– Ááááállj! – ordított George, és berohant a mögöttük lévő szobába.

– Uííí-uííí-uííí! – visított Freddy, aki láthatóan roppantul élvezte a szabadnapot.

Harmadik fejezet

Lehet, hogy George rendetlennek találta a konyhát, de ebben a szobában még annál is nagyobb arányokat öltött az összevisz-szaság. Olyan magasra tornyozott, billegős könyvhalmokkal volt tele, hogy némelyik majdnem a plafonig ért. Ahogy Freddy átszáguldott a szoba közepén, jegyzetfüzetek, papírkötéses és vaskos bőrkötéses könyvek és mindenféle papírfecni kavargott körülötte, mint valami tornádó.

– Fogd meg! – kiabálta Erik, és próbálta visszaterelni a disznót a konyhába.

– Igyekszem! – kiáltott vissza George, akinek éppen egy fényes borítójú könyv csapódott az arcába.

– Siess! – mondta Erik. – Ki kell innen vinnünk.

Annie apja egyenesen Freddy hátára vetődött, és megmarkolta a fülét. Egyfajta kormányként használva megfordította a malacot – aki még mindig elég nagy sebességgel haladt –, és úgy ülte meg, mint valami őrjöngő vadlovat, aztán kivezette az ajtón, vissza a konyhába.

Ahogy George egyedül maradt, csodálkozva nézett körül. Soha nem látott még olyan szobát, mint ez. Nemcsak hogy gyönyörűen, fantasztikusan rendetlen volt, ahogy a levegőben összevissza szálló papírok szép lassan leértek a földre, de tele volt izgalmas tárgyakkal is.

A falon egy hatalmas táblán akadt meg a szeme, ami tele volt mindenféle színes krétával rajzolt jelekkel és kacskaringós szimbólumokkal. Sok írás is volt rajta, de George nem állt neki elolvasni őket. Ahhoz túl sok volt a látnivaló. A sarokban egy régi állóóra ketyegett, ami még az öregé lehetett. A lengő inga egyszerre ütött egy sor, nagyon vékony drótra felfűzött, örökmozgónak tűnő, ezüstös golyóval. Egy faállványon valami rézcső állt, ami felfelé mutatott az ablak irányába. Régi volt és gyönyörű. George nem bírta megállni, hogy meg ne érintse a fémet, amit egyszerre érzett hidegnek és valahogy lágynak.

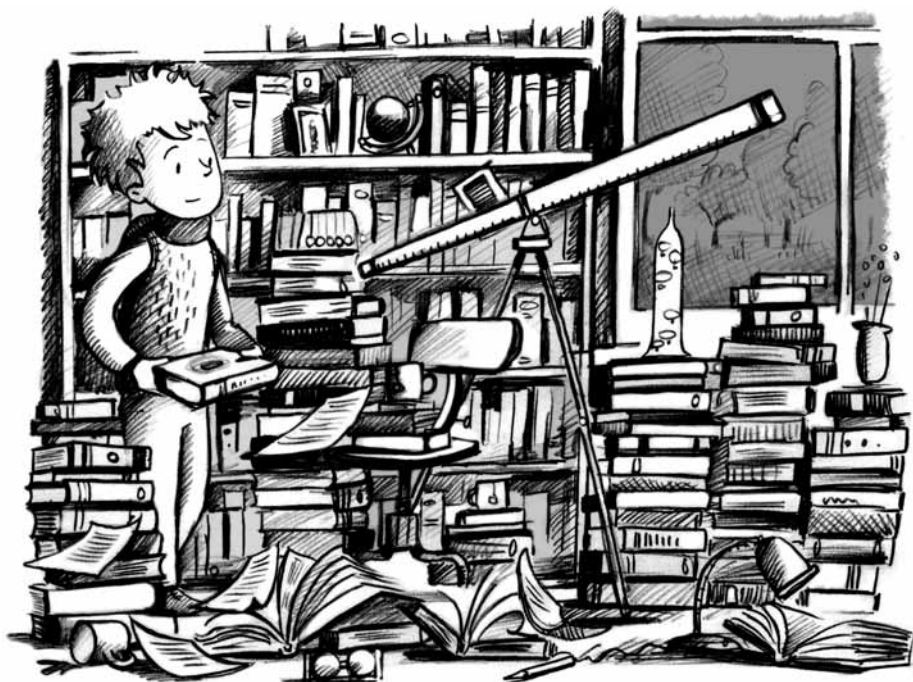
Erik visszajött a szobába, inge kibomlott, haja kócos volt, szemüvege valami furcsa szögben ült az orrán, és széles mosoly ült az arcán. A kezében egy könyvet tartott, amit akkor kapott el, mikor épp Freddy hátán lovagolt ki a szobából.

– Hát ez nagyszerű, George! – Erik fel volt villanyozva. – Már azt hittem, elveszett! Ez az új könyvem, sehol sem találtam, és a disznód most megtalálta nekem. Micsoda szerencse!

George csak állt ott, kezével a fémcsővön, és tátott szájjal bámult Erikre. Azt hitte, most igazán bajban van, akkora kárt okozott a disznó. De Erik igazán nem tűnt mérgesnek. Még nem találkozott ilyen emberrel: soha nem volt dühös, bármi történt is a házában. Olyan zavaros volt ez az egész.

– És most meg kell köszönnöm azt a sok segítséget, amit ma kaptam tőled – folytatta Erik, ez a csodabogár, és feltette az elvesztettnek hitt könyvet egy kartondoboz tetejére.

– A segítséget? – ismételte meg George bizonytalanul, és alig akarta elhinni, amit hall.

– Igen, a segítséget – mondta Erik határozottan. – Mivel úgy tűnik, hogy nagyon érdeklődsz a tudományok iránt, köszönetképpen akár kicsit többet is mondhatnék róluk. Hol is kéne kezdenünk? Mit szeretnél tudni?

George feje tele volt kérdésekkel, úgyhogy elég nehezőre esett, hogy egyet kiválasszon. Inkább rámutatott a fémcsőre.

– Mi ez? – kérdezte.

– Jó választás, George, jó választás! – mondta Erik boldogan. – Ez a távcsővem. Nagyon régi darab, négyszáz évvel ezelőtt egy Galilei nevű emberé volt. Olaszországban lakott, és nagyon szerette éjszakánként az eget nézni. Abban az időben az emberek azt hitték, hogy a Naprendszer minden egyes bolygója a Föld körül kering körbe-körbe. Azt gondolták, hogy még a Nap is körülötök kering.

– De én tudom, hogy ez nem igaz – mondta George, és szemét a régi látcsőhöz emelte.

– Jól tudod – mondta Erik. – A tudomány arra való, hogy ismereteket szerezzünk a tapasztalatainkon keresztül: te azért tudod ezt a dolgot, mert Galilei már sok-sok évvel ezelőtt megfigyelte. A távcső segítségével kitapasztalta, hogy a Föld és a Naprendszer összes többi bolygója is a Nap körül kering. Látsz valamit?

– Látom a Holdat – mondta George, miközben hunyorogva belenézett a távcsőbe, ami úgy volt beállítva, hogy a nappaliból az égre lehetett látni vele. – Olyan, mintha mosolyogna.

– Azok a hegek a viharos múltat idézik, felszínt roncsoló meteorok csapódtak be oda – mondta Erik. – Galilei távcsővével nem látsz túl messzire, de ha elmész egy csillagvizsgálóba, és belenézel egy igazán nagy teleszkópba, akkor sok milliárd mérfölddel odébb lévő csillagokat is láthatsz. Olyan távoliakat, hogy mire a fényük eléri a bolygónkat, már tulajdonképpen el is pusztultak.

– Van olyan, hogy egy csillag elpusztul? Tényleg? – kérdezte George.

A HOLD

- A bolygókhoz tartozó természetes eredetű égitestek a holdak.
- A hold olyan objektum, ami bolygók körül kering, ahogy a Föld is kering a Nap körül, a természetes pedig azt jelenti, hogy nem ember hozta létre.

A Földtől való átlagos távolsága: 384 399 km

Átmérője: 3476 km, ami a Föld átmérőjének 27,3%-a •

Felszíne: a Föld felszínének a 0,074-szerese • **Térfogata:**

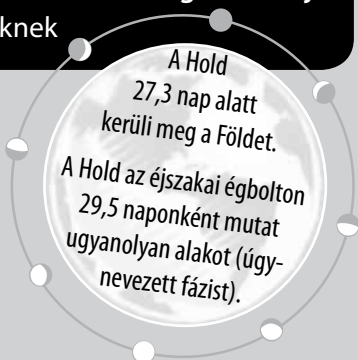
a Föld térfogatának 0,020-szerese • **Tömege:** 0,0123-sze-

rese a Föld tömegének • **Egyenlítőnél mért gravitációja:**

16,54%-a a Földön mért értéknek

- A Hold tömegvonzásának a Földre gyakorolt legkézzelfoghatóbb hatása az óceánokon tapasztalható árapály jelenség. A Föld Hold felé eső oldalán a tengert nagyobb húzó hatás éri, mert közelebb van a Holdhoz. Ezért a tenger kidomborodik azon az oldalon. Ezzel összefüggésben a Föld ellenkező oldalán lévő tengert a Hold kevésbé vonzza, mert távolabb esik tőle. Ez újabb kidudorodást eredményez a Föld másik oldalán.

- Bár a Nap gravitációs ereje sokkal erősebb, mint a Holdé, ez körülbelül feleakkora hatást vált ki, mert sokkal messzebb van. Mikor a Hold nagyjából egy vonalban van a Földdel és a Nappal, a Hold és a Nap által okozott árapály jelenségek összeadódnak, és havonta kétszer nagyobb árapályt, úgynevezett „szökőárt” idéznek elő.

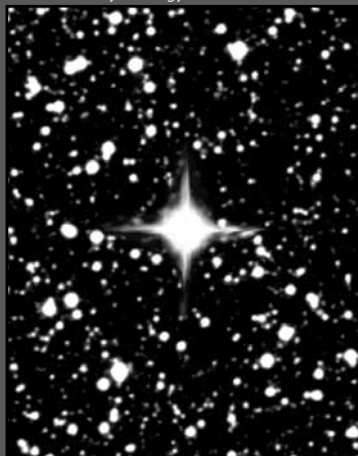
- A Holdnak nincs légköre, úgyhogy égboltja még nappal is fekete. Mióta élet van a Földön, sem földrengés, sem vulkánkitörés nem rázta meg a Hold felszínét. Ezért minden élőlény, ami valaha megtalálható volt a Földön, mindig pontosan ugyanilyenek látták a Holdat.
- A Földről a Holdnak mindig ugyanazt az oldalát látjuk. A Hold számunkra nem látható oldaláról először 1959-ben készültek felvételek egy űrszondáról.

– Ó, igen – válaszolt Erik. – De először inkább azt akarom megmutatni neked, hogyan *születnek* a csillagok, és aztán fogjuk megnézni, hogy is halnak meg. Várj egy kicsit, George, amíg mindent előkészítek. Szerintem tetszeni fog neked.

A FÉNY ÉS A CSILLAGOK

- ☆ Az univerzumban minden mozgás időt vesz igénybe, még a fényé is.
 - ☆ A világűrben a fény száguld a legnagyobb sebességgel: 300 000 km-t másodpercenként. Ezt hívjuk fénysebességnek.
 - ☆ A fénynek mindössze 1,3 másodpercre van szüksége ahhoz, hogy eljusson a Földtől a Holdig.
 - ☆ A Nap messzebb van a Földtől, mint a Hold.
 - ☆ Mikor a Nap fényt bocsát ki, ez a fény körülbelül nyolc és fél perc alatt ér el minket a Földön.
-
- ☆ Az égen lévő többi csillag sokkal-sokkal messzebb van a Földtől, mint a Nap. A Nap utáni legközelebbit Proxima Centaurinak hívják, és 4,22 év alatt éri el a Földet a fénye.
 - ☆ A többi csillag pedig még ennél is távolabb van. Majdnem minden, az éjszakai égbolton látható csillag fényéről elmondhatjuk, hogy több száz, több ezer, vagy akár több tízezer évet utaznak, mielőtt szemmel láthatóvá válnának. Még ha látjuk is őket, ezek közül a csillagok közül néhány már nem is létezik, de ezt még nem tudjuk, mert a halálukkor bekövetkező robbanás fénye még nem ért el hozzánk.
 - ☆ A világűrben a távolságok fényévekben mérhetők, ami az a távolság, amit a fény egy év alatt tesz meg. Egy fényév majdnem 9500 milliárd km.

Proxima Centauri, a Nap után a Földhöz legközelebb eső csillag

Negyedik fejezet

Erik elindult az ajtó felé, és kikukkantott a folyosóra.

– Annie! – kiabált fel a lépcsőn.

– Igeeeen?! – csilingelt távolról a lány hangja.

– Nem akarod megnézni az *Egy csillag születését és pusztulását?* – kiabált Erik.

– Már láttam – válaszolta éneklő hangon.

– Egy csomósor. – Hallották, ahogy a lábai lefelé kopognak a lépcsőn, és néhány pillanattal később be is dugta a fejét az ajtón. – Kérhetek egy kis csipszet?

– Hát, ha van itthon egyáltalán – válaszolt Erik. – És ha van, akkor hozd le a könyvtárba, hogy meg tudd kínálni George-ot is. Jó?

Annie kedvesen elmosolyodott, és eltűnt a konyhában. Hallották, ahogy kinyitja a konyhaszekrény ajtaját.

– Ne törődj Annie-vel! – mondta Erik kedvesen, anélkül, hogy George-ra nézett volna. – Nem akar ő ártani senkinek. Egyszerűen csak... – elbicegett a szoba távolabbi sarkáig, és elkezdett egy számológép körül matatni, amit George eddig észre sem vett. Túl-ságosan is elbűvölte a többi tárgy ahhoz, hogy ezt a lapos, ezüst-színű képernyőt és a hozzá kapcsolódó billentyűzetet észrevegye.

Furcsa volt, hogy nem szúrta ki rögtön a számítógépet. Tényleg nagyon szeretne volna meggyőzni róla a szüleit, hogy vegyenek neki egyet. Félre is rakta a zsebpénzét, de annak jelenlegi mértéke mellett (heti 50 penny), ahogy számolta, körülbelül nyolc év múlva ruházhatna be még egy igazán ócska, használt darabra is. Úgyhogy kénytelen volt a lestrapált, lassú és régi iskolai gépeket használni, amik minden öt percben bekrepáltak, és ragacsos ujjlenyomatok éktelenkedtek az egész képernyőn.

Erik számítógépe kicsi volt és tükörfényes. Nagy teljesítményűnek tűnt, és jó karban volt, amelyet egy úrhajón tudna elképzelni az ember. Erik lenyomott néhány gombot a billentyűzeten, és a számítógép zümmögő hangot hallatott, miközben fényes, színes villanások futottak át a képernyőn. Boldogan veregette meg a számítógép oldalát.

– Valamit elfelejtettél – hangzott egy furcsa, gépi hang. George halálra rémült.

– Tényleg? – Erik egy pillanatra zavarba jött.

– Igen – szólt a hang. – Nem mutattál be engem.

– Hú, bocsánat! – mentegetőzött Erik. – George, ez itt a számítógépem, Kozmosz.

George nyelt egyet. Fogalma sem volt róla, mit mondjon.

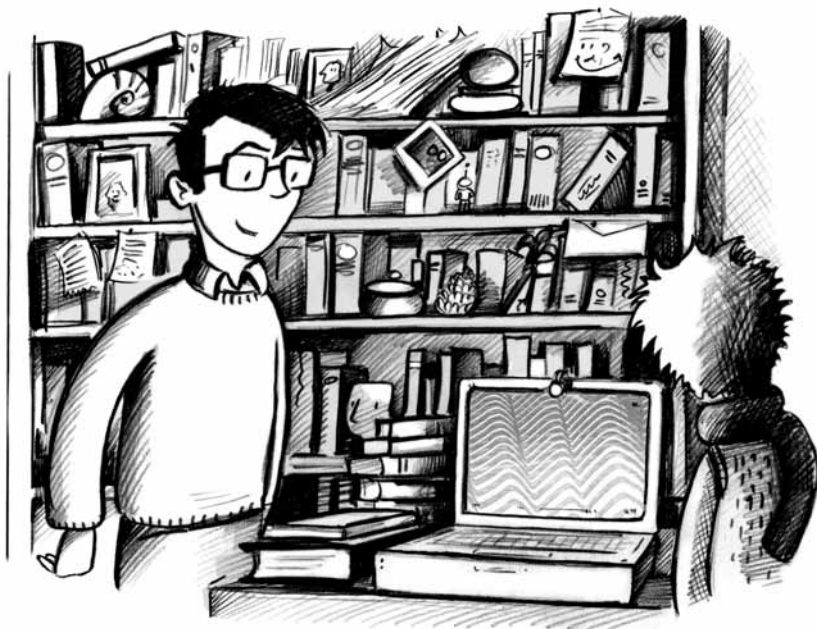
– Üdvözlöd! – suttogta Erik George-nak. – Különbözik meg?

– Helló, Kozmosz! – mondta George idegesen. Még soha nem beszélgetett számítógéppel, és nem igazán tudta, hova nézzen.

– Helló, George! – válaszolt Kozmosz. – Erik, még valamit elfelejtettél.

– Már megint mit?

– Nem mondtad el George-nak, hogy én vagyok a legerősebb számítógép a világon.

Erik az égre pillantott.

– George – mondta türelmesen –, Kozmosz a legerősebb számítógép a világon.

– Így már rendben van – helyeselt Kozmosz. – Tényleg az vagyok. A jövőben lesznek számítógépek, amelyek erősebbek lesznek, mint én. De jelenleg egy ilyen sincs, és nem is volt sosem.

– Ne haragudj rá! – suttopta Erik George-nak. – A számítógépek néha elég érzékenyek tudnak lenni.

– És Eriknél is okosabb vagyok – dicsekedett Kozmosz.

– Ki szerint? – kérdezte Erik morcosan, és a képernyőre bámult.

– Szerintem – válaszolta Kozmosz. – Számítások milliárdjait tudom elvégezni egy nanoszekundum alatt. Mire te kimondod, hogy „Kozmosz fantasztikus”, én ki tudom számolni, meddig élnek a bolygók, az üstökösök, a csillagok és a galaxisok. Mielőtt ki

tudnád mondani, hogy „Kozmosz a leglenyűgözőbb számítógép, amit valaha is láttam, ő tényleg hihetetlen”, addigra én...

– Jól van, jól van – mondta Erik. – Kozmosz, te vagy a leglenyűgözőbb számítógép, amit valaha is láttunk. Na. Mehetünk tovább? Meg akarom mutatni George-nak, hogyan születnek a csillagok.

– Nem – mondta Kozmosz.

– *Nem?* – kérdezte Erik. – Hogy érted, hogy nem, te nevetséges kis gépezet?

– Nem akarom – mondta Kozmosz beképzelten. – És nem vagyok nevetséges. Én vagyok a legerősebb számítógép, ami valaha is...

– Jaj, kéééérlek! – kiáltott George a szavába vágva. – Kérlek, Kozmosz! Tényleg szeretném megnézni, hogyan születnek a csillagok. Nem mutatnád meg nekem, *kérlek?*

Kozmosz meg se szólalt.

– Na, gyerünk, Kozmosz! Mutassuk meg George-nak a világmindenség néhány csodáját!

– Lehet róla szó – válaszolta Kozmosz duzzogva.

– George nincs valami nagy véleménynyel a tudományokról – folytatta Erik. – Úgyhogy rajtunk a sor, Kozmosz, hogy megmutassuk neki a tudomány másik oldalát.

– Le kell tennie az Esküt – ellenkezett Kozmosz.

– Jól van, okos vagy, Kozmosz – mondta Erik, és odaugrott a táblához.

George odafordult, és közelebbről is szemügyre vette, mi van ráírva. Úgy nézett ki, mint egy vers.

– George – mondta Erik –, szeretnél az egész univerzum legnagyobb kérdésével foglalkozni?

– Ó, igen! – kiáltotta George.

– És felkészültél rá, hogy mielőtt ezt megtennéd, letegyél egy különleges esküt? Hogy megígéred, hogy a tudásodat csak jóra fogod használni, és soha nem rosszra? – Erik elszánt tekintettel bámult George-ra a szemüvege mögül. A hangja megváltozott, most nagyon-nagyon komolynak tűnt. – Ez nagyon fontos, George. A tudomány erőt adhat a jónak, de ahogy az előbb rámutattál, nagy károkat is tud okozni.

George felegyenesedett, és Erik szemébe nézett.

– Felkészültem.

– Akkor – mondta Erik –, nézd ezt a táblán lévő szöveget! Ez a Tudósok Esküje. Ha egyetértesz vele, olvasd fel az esküt hangosan!

George elolvasta, ami a táblán volt, és egy pillanatra elgondolkodott rajta. Az Eskü szövege nem ijesztette meg. Inkább izgatottság vett rajta erőt, a feje búbjától a lábujjáig. Hangosan felolvasta, Erik utasítása szerint.

– Esküszöm, hogy tudományos ismereteimmel az Emberiség javát fogom szolgálni. Ígérem, hogy soha senkinek nem fogok ártani az igazság feltárásának kutatása közben...

Kinyílt a nappali ajtaja, és Annie oldalazott be rajta, több hatalmas zacskó csipszet markolva.

– Folytasd! – mondta Erik bátorítóan. – Nagyon jól csinálod. – George tovább olvasta.

– Bátor és óvatos leszek kutatásaim során, hogy egyre többet tudhassak meg a minket körülvevő csodákról. Nem fogom tudományos ismereteimet saját személyes hasznomra fordítani, és nem adom át azoknak, akik el akarják pusztítani ezt a csodálatos bolygót, ahol élünk. Ha valaha is megszegem ezt az esküt, maradjanak örökre rejtve előttem az univerzum szépségei és csodái.

Erik tapsolt. Annie kipukkasztott egy üres zacskót. Kozmosz fényes szivárványt villantott fel a képernyőjén.

– Rendben van, George – mondta Erik. – Jelenleg te vagy a második legfiatalabb tagja Rendünknek, amit az emberiség javára végzett tudományos kutatások szolgálatára hoztunk létre.

– Üdvözöllek – mondta Kozmosz. – Mostantól teljesítem a parancsaidat.

– Én meg adok csipszet! – kiáltott Annie.

– Csitt, Annie! – mondta Erik. – Most jön a java. George, most már használhatod a titkos kulcsot, ami az univerzumot nyitja.

– Tényleg? – kérdezte George. – Hol van?

– Menj oda Kozmoszhoz – mondta Erik hal-
kan –, és nézd meg a billentyűzetet! Ki tudod
találni, melyiket kell megnyomnod? Rá
tudsz jönni, melyik az a titkos
billentyű, ami megnyitja majd
előtted az univerzum kapuját?
Annie, ne mondj semmit!

George így is tett. Lehet, hogy
Kozmosz volt a világ legerősebb számító-
gépe, de a billentyűzete pont olyan
szokványos és ismerős volt, a be-
tűk és a szimbólumok pont olyan
sorrendben következtek egymás
után, mint a legócskább iskolai gé-
peken. George törte a fejét. Melyik lehet
az a billentyű, amelyik kinyitja majd neki az
univerzumot? Megint ránézett a billentyűzetre, és hirtelen már
tudta is.

– Ez az, nem? – nézett Erikre, és rábökött az egyikre az
ujjával.

Erik bólintott.

– Nyomd meg, George! Kezdjük!

George ujjá az ENTER nevű billentyűt érintette.

Hirtelen kezdtek elhalványulni a szobában lévő fények...

– Üdvözöllek az univerzumban! – mondta Kozmosz, és egy kis számítógépes harsonaszót kezdett játszani.

■ AZ ÉJSZAKAI ÉGBOLT ■ A FÉNY ÉS A CSILLAGOK ■ A HOLD ■ A MARS ■

Világ(egyetem) méretű kaland
Lucy és
Stephen Hawkingtől

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 022 3

9 789632 450223

Könyvmolyképző Kiadó

■ A NAPRENDSZER ■ A JUPITER ■ KISBOLYGÖB ■ A FEKETE LYUKAK ■ A FÖLD ■

AZ ELEMI RÉSZECSKÉK ■ AZ ANYAG ■ A HÖMÉRSEKLET ■ A PLÚTÓ ■ A TÖMEG ■ AZ ÖSTÖKÖSÖK

A KORAI LÉGKÖR ■ MILLER ÉS UREY KÍSÉRLETE ■ A SZATURNUSZ ■ EXOBOLYGOK ■ A NEUTRONCSILLAG